

KIS NAP

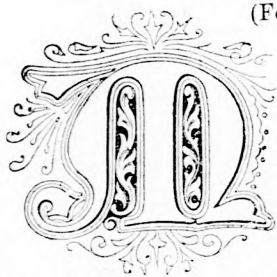
„Ha például naitkor, mikor oly nagy beteg voltál, ott feküdnél még most is a karszékben?“
(Lásd a 122. l.)

MATYI ÉS PETI

vagy :

az élet egy korálszigeten.

(Folytatás.)

INDEZIDEIG a kapitány annyira el volt foglalva, hogy nem ért rá szemlét tartani a hajó legénysége fölött; egyszer azonban kihirdette, hogy legközelebbi vasárnapon kirukoltatja az egész hajónépséget, apraját, nagyját, és megvizsgálja, ki és milyen állapotban van a hajón. Matyi barátunk ennek nem nagyon örvendett, mert ott lenn a hajó fenekén valahogy csak megélhetett rongyos, kopott ruhában; de hogy lépjen a kapitány elé? Mit fog ez mondani, ha meglátja?

Épen ilyen szomorú gondolatokkal foglalkozott, midőn az ácsmester dézsát adott kezébe, hogy vigye föl a konyhába Bogrács bácsinak, már meg van igazítva. Matyi tehát belépett a konyhába s véletlenül ott találta a főszakácsot, Bogrács bácsit, ki egy kuktával épen jó kolbászt készített ugyanazon sertések husából, melyeket Matyi hozott a hajóra.

„Bogrács bácsi, elhoztam a dézsát, már meg van igazítva,“ szólt Matyi.

„Igen? No jó, köszönöm,“ felelt a főszakács s midőn Matyi már menni készült, hirtelen utána kiáltott: „Hahó! Megállj csak, kis barátom, szeretnék kissé beszélgetni veled. No, ne félj, itt nem hallja meg senki; én még

nem szóltam rólad, sem pajtásodról egy szót sem senkinek, pedig gyantom, hogy szökevények vagytok mindketten és én nem szeretem a roszbán bátorítani a gyermeket, főleg mikor oly jó szülőktől, oly kellemes otthonból szöknek meg, mint te, Matyi fiam . . .“

Matyi e szavakra elvörösödött, de a főszakács szeliden folytatta:

„Nem akarom, hogy bajatok legyen, azért nem szóltam. De el ne bizakodjatok, ne higyétek, hogy a kapitány semmit sem tud arról, miként jutottatok hajójára . . . meglehet, hogy többet is tud rólatok . . . No, hanem ezt csak figyelmeztetésül mondom; tulajdonképen másról akartam beszélni. Ugy-e, te csak úgy bolondjában szöktél meg hazulról, nem hoztál magaddal semmiféle ruhadarabot azon kívül, mely rajtad van?“

„Nem bizony!“ sohajtá Matyi.

„Tudtam! Meg is látszik rajtad. Hanem én nem türhetem, hogy ily siralmas rongyokban jársz; van a szekrényemben mindefféle fehér és felsőruha, kiválogatunk egypár darabot és felöltözködöl tisztességesen.“

Képzeld, milyen nagy volt Matyi öröme! Szinte könybe lábadt szeme és meghatottan felelé:

„Oh! ön valóban nagyon jó, Bogrács bácsi!“

„Soh'se emlegesd jószágomat; majd kifizeted a ruhák árát a béredből, a mit utazásunk végével kapni fogsz, ha ugyan a kapitány ad neked is fizetést. Hanem most mondd el nekem, édes fiam, hogyan és mért jöt-

tél te ide a hajóra? De őszintén mondj el mindent, ne félj semmitől, mert látod, hogy én csak javadat akarom.“

Erre Matyi elmondta az egész történetet s nem kevés könnyhullatás közt bevallott mindent, nem titkolva és hozzá nem toldva semmit.

„Ugy látom, az a semmirevaló Peti oka mindennek,“ szolt aztán Bogrács bácsi. „Ne félj, nem bántom őt sem. Hanem te, Matyi fiam, most aztán jól viseld magad, légy szorgalmas, becsületes, hogy majd ha hazatérünk, jó bizonyítványt kaphass és én is tanuskodhassam melletted; ez legalább némileg meg fogja vigasztalni szüleidet és erre szükség lesz, mert bizony nagyon megszorítottad őket.“

E szavakra szegény Matyi, kinek igen érzékeny jó szíve volt, hangos zokogásba tört ki; de csakhamar letörölte könyeit s ment ismét dolgára Baltás gazdához, az ácsmesterhez.

Olyan nagy hajón, mint a „Herkules“ volt, a főszakács mindig befolyásos ember és Matyi csakhamar minden tekintetben érezni kezdé, milyen jó az, hogy őt Bogrács bácsi pártfogása alá vette. Például Jakob mester, a másodkormányos, kit mindig boszantott a gondolat, hogy Matyit és Petit tulajdonképen ő hozta részeg állapotában a hajóra s ezért rosszul is bánt Matyival és a legkellemetlenebb dolgokat végeztette vele, — Jakob mester is megváltozott, mióta észrevette, hogy Matyi kedvence Bogrács bácsinak. Ennek pedig az a

magyarázata volt, hogy a másodkormányos leginkább függ a szakácstól, mert mikor ebédre esöngetnek, először a kapitány és a főkormányos ülnek asztalhoz, a másodkormányos pedig ezalatt künn vigyáz, és ha a kapitány ur meg a többiek megesznek minden jó falatot, Jakob mesternek be kell érnie a maradékkal. De ha a szakácsesal jó barátságban van, ekkor az mindig félretesz az ő számára is egy-két jó falatot, és mert Jakob mester bizony szeretett jól ebédelni, megtette Bogrács bácsinak azt a szivességet, hogy nem bánt többé oly rosszul Matyival s nem végeztette vele oly nehéz munkákat.

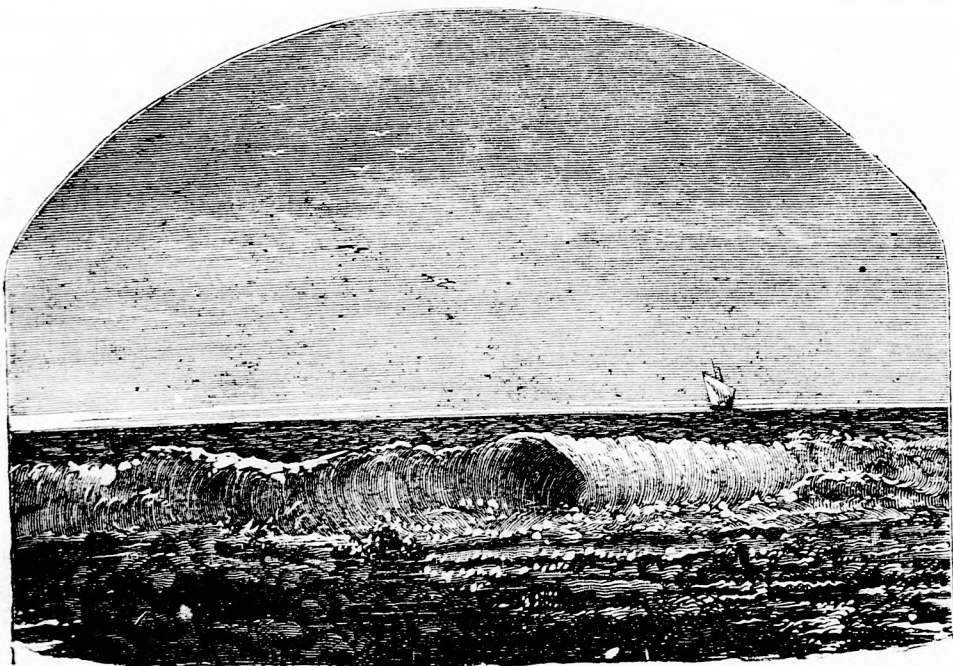
Igy aztán békességben éltek, mi alatt a „Herkules“ mindinkább közeledett az egyenlítő forró égálgához; a szél mindig gyengébb-gyengébb lön, utoljára egészen megszűnt s a hajó majdnem mozdulatlanul állott, alig haladt valamieskét előre. A nap rettentő forrón sütött, úgy hogy fent a fedélzeten alig lehetett megállani; a vitorlák lankadtan esüngöttek alá s a tenger vize is elvesztette üde, habzó színét. Olyan volt, mintha olajjal elöntötték volna. Még éjjel is olyan meleg volt, hogy lenn a szobákban nem lehetett aludni s a matrózok mind kiköltöztek a fedélzetre; csakhamar követték a jó példát a kapitány és Andor urfi is, kényelmes nyugágyaikat fent terítettván szét s ott pipázgatván a szelid hold fényénél, melytől ők nem féltek. A tengerészek közt t. i. azon babona él, hogy a ki éjjel

a holdvilág ellen el nem fõdi arczát, annak majd eltorzul a képe és soha sem nyeri többé vissza rendes formáját. Matyi ezt nem akarta hinni és nem takarta el fejét, és nem is történt semmi baja.

A nagy hõségen kívül még egyéb bajokat is kellett szenvedni a legénységnek a szélsendes idõ alatt. A „Herkules“ azelõtt czukrot szállított volt, s ez tõmérdek mindenféle férget és bogarat csalt volt a hajóra, melyek a nyílásokba elrejtõzve ott maradtak késõbb is. Most a nagy hõségre kibujtak rejtekükbõl és százan-kint mászkáltak mindenfelé a hajóban, megettek mindent, a mit elõtálatk, bebújtak a husos ládádba, a zsiros fazekakba s berepültek még az emberek szájába is, mikor ezek be-

széltek; különösen Jakab mesternek egyszer ilyen bogár oly erõsen neki-repült egyenesen az orrának, hogy szinte kék folt maradt utána, min aztán a többiek nagyot nevettek.

Volt azonban még más baj is, sokkal nagyobb az elõbbinél. Valamelyik ügyetlen matróz tudniillik elfelejtette egyszer befõdni a vizes hordót. Minden hajón vannak pedig patkányok, melyek igen szomjas állatok s nagyon ügyesen hozzá tudnak furakodni a vízhez. Öreg tengerészek beszélnek, hogy ha a hordó tetejérõl már el nem érik a patkányok a vizet, akkor úgy segitenek magukon, hogy egymásba kapaszkodnak, azaz egyik a szájába veszi a másiknak a farkát és így lebocsátkoznak a víz színéig. Hanem a „Herkules“

patkányai, úgy látszik, ügyetlen fizikók voltak, mert egynéhány belepotytyant a vízbe s ott megfult; mire pedig ezt észrevették, a már rothadni kezdett patkánytestektől megbüdösö-

dött a víz. És mégis ezt kellett inni, mert más nem volt.

A kapitány és Andor urfi könnyen türték a bajt, mert volt mindenféle illatos boruk, s egyéb szerük,

A KELLETLEN FÜRDŐ. (Lásd a 118. l.)

melylyel a víz rosz szagát eltüntették; hanem a szegény matrózok bizony sokat szenvedtek, míg végre Bogrács bácsi kieszközölte, hogy a kapitány nekik is adatott ezukrot és citromot, melylyel a vizet keverhették. Annál

nehezebben türték pedig ezt a kellemetlenséget, mert a „Hercules“ épen sörrel és borral volt megrakva s mindenki tudta, hogy több száz hordó pompás ital van az alsó részekben fölhalmozva. A vakmerőbbek zugolódni

is kezdtek és kijelentték, hogy ők sokáig nem tűnnek, hanem csapra ütik a hordókat. Matyi barátunknak is része volt a bajban s midőn a hűzös vizet itta, mindig könnyes szemekkel emlékezett meg szülő földje hűs forrásairól és esörgedező patakjairól.

(Folytatása következik.)

A KELLETLEN FÜRDŐ.

(Képpel a 117. l.)

A kit im a kádban látunk :
Laczi, régi jó barátunk.
Ámbár régen mult, hogy itt volt,
Egy szikrányival sem jobbult.

Ma is ott a gyenge fagyón
Ugrándozott vigan nagyon.
Mondták neki : „Laczi, Laczi,
Le fog alattad szakadni !“

De Vad Laczi járta, járta :
„Hej, nem esem én a sárba !
Nem én —“ egyszerre csak bumm, zsupsz !
Laczi, hasztalan dulsz és rugsz.

Fülig sáros lett a legény,
Majd hogy bele nem fult szegény !
Jó nagyanyja holtra ijedt :
„Uram bocsá, soha ilyet !“

„Hamar, hamar, Julesa, Sára,
Hamar fris vizet a kádba !
Te meg Laczkó, vásott fattya,
Mars a hidegbe, a fagyba !“

„Jaj megfagyok ! Jaj be hideg !
Reszket bennem minden ideg !“
„Mind hasztalan, gonosz fattya !
Megmosdatunk !“ — így szól atyja.

A hab freccsen, Laczi szisszen,
Sehogy sem jó most a vízben.
De az édes, jó nagymama
Laczit gyorsan megmosdatja.

MARISKA KUTYÁJA.

(Vége.)

BGYSZER egy gazdag ur meglátta a kutyát s száz forintot ígért érte Mariskának. A szegény kis leány ugyanesak meg volt erre akadva ! Száz forint ! Nagy pénz ez szegény embernek s Mariska ezzel boldoggá tette öreg apját, kinek talán soha sem volt annyi pénz kezében. Mariska tehát rászánta magát, hogy oda adja a kutyát ; de midőn válnia kellett volna tőle, sirva fakadt, megölelte a derék Bátor bozontos fejét és nem tudta elbocsátani. Oly nehezére esett, hogy idegennek kezére bocsássa a szép állatot, melyet megmentett s mely oly hű volt hozzá. Szerencsére közbejött apja, az öreg Ambrus gazda s midőn megtudta, miről van szó, így szólt :

„Abból nem lesz semmi sem ! Száz forint sok pénz, de nekem nem kell, ha jó leányomnak bánatot okoz. Ezen állat az ő kedvence, — maradjon az övé, mi majd dolgozunk és majd csak megélünk valahogy.“

Mariska tánczolt, ujjongott örömeiben s „Bátor“ vele ugrált, mintha tudta volna, milyen veszedelemtől menekült meg.

Igy aztán megint együtt éldegéltek csöndesen s végre bekövetkezett a tél, keményen fagyott, havazott, s Mariska, ha dolgait végezte, a jó meleg kályha mellé bujt, míg „Bátor“

lábai mellett feküdt és így aztán nem bánták, ha kint a hózivatar dühöngött.

Egy napon az öreg Ambrus gazda és fia fáért mentek az erdőbe. Kemény, csikorgó hideg volt, estefelé pedig szörnyű hófergeteg támadt, úgy hogy Mariska aggódni kezdett; már egészen beesteledett s mégsem jöttek. Mariska aggodalmak közt ült az ablak mellett s egyszerre ijedten összeborzadt . . . Mintha távolból segélykiáltást hallott volna; „Bátor“ is fülelni kezdett s midőn néhány másodperc múlva a hang újból hallható volt, a kutya szükölve az ajtó felé rohant. Mariska összeborzadt és szintén sietett ki, — de az ajtó előtt habozva megállott . . . Nem hallatszott többé semmi hang, csak a szélvész süvöltött és csapkodta a havat. A kis leány kezeit tördelte kétségbeesésében, meg volt győződve, hogy apját és testvérét érte valami szerencsétlenség, — de hol keresse őket ebben a sötétségben, ily szörnyű fergetegben, midőn az utnak sem volt semmi nyoma?

Ezalatt „Bátor“ hol előre szaladt, hol visszajött és nyugtalanul csaholt; Mariska gondolván, hogy a kutya szimatolása talán rávezeti valamire, ment utána térdig lábolt a fagyos hóban. Végre egy dombra jutottak, melynek egyik oldala nagyon meredek volt. Itt a kutya megállott és kínosan kezdett ugatni, — — itt valaminek történnie kellett. A kis leány megkísérettette lemenni a meredek lejtőn, de látta, hogy hiába erőlködik, lecsuszának és halálát lelhetné, a nélkül hogy

segítene valamit. Az okos kutya, látván hogy Mariska hiába próbálkozik, egyszerre maga indult neki s persze, éles körmű négy lábával sikerült is lejutnia; nem sokára Mariska hallotta alólról a kutya hangos ugatását s ebből meggyőződött, hogy csakugyan ott lenn van apja és testvére a hó alá temetve. Gyorsan szaladt a faluba s hívott embereket, kik aztán köteleken leszálltak a mélységbe és szerencsésen kimentették Ambrus gazdát és fiát a hó alól.

Ily módon a derék „Bátor“ megmentette Mariska apjának és testvéreinek életét s bőven meghálálta a kis leánynak, a mit érte tett. Hogy azután még jobb dolga volt mint addig, s Mariska a világ minden kincseért sem vált volna meg tőle, azt mondanom sem kell.

AZ ELTÖRT BÁBU.

(Képpel a 128. l.)

Jaj istenem! Szörnyű eset!
Jaj, a babán nagy baj esett.
Jaj istenem, jaj, mi e' ?
A bábunak nincs feje!

A jókedvű, kicsi Dorka
Még az imént tánczoltatta
S egyszerre a táncz között
Baba feje letörött.

Ottan fekszik, nem is alva,
Hanem teljesen meghalva.
S kinek van oly büvszere,
Melytől újból kihajtana
A szegény bábu feje?

SZENDE MISI ÉS TORKOS MARCZI.

— A bolondos rimeket igazítsátok helyre magatok. —

Misike jó kis fiú volt,
Kis könyvéből mindig tanolt.

De im nézzétek a Marczit —
Mindig vágott fura arczit.

Bár a szem a lélek tükre:
Ne hajtsatok ily fiúkre.

Jaj, hogy néz a neveletlen! . . .
Bizony isten, kiállhetlen.

Megint enni kér a tálba —
Pedig mennyit zabált dálba.

S ha nem kap meleg töpörtüt
Mint a malacz, visít, őrdüt.

(Folytatása következik.)

TEMETÉS TÉLEN.

Szürke felhő busan borong
Temetésre szól a harang.
Nővérüket az apácák
Sírva sírba lebocsátják.

A KIS HALÁSZOK.

„Psz! Anna! Pszt! Ne tedd azt!“
 Iván szólt így hugához,
 midőn szép deczemberi na-
 pon künn álltak a kapu előtt. Már
 hideg volt, de még nem nagyon esi-
 korgott, hó még csak itt-ott mutat-
 kozott a hegyek tetején, bár a föld
 már ugyancsak keményre fagyott, a ház
 ereszeről pedig hosszú jégcsapok nyul-
 tak le. Iván és Anna jókedvűen ug-
 ráltak s próbálgatták a csuszkálást a
 jégtáblán; de nem ezért kiáltott Iván
 most Anna felé, hanem azért, mert
 a kis leány gunyosan kaczagni kez-
 dett egy szegény pupos öreg asszony
 fölött, ki épen a kapu előtt haladt
 el, lassan lépegetve, hátán nagy
 csomaggal, mely alatt szinte meggör-
 nyedett.

„Ne ne vess a szegény öregem,
 Anna,“ szólt Iván. „Lásd, az nem
 szép, ha gunyolódunk valaki fölött
 azért, mert valami testi fogyatkozása
 van; tudod, hogy erről senki sem tehet.“

„Hiszen nem hallotta, hogy ne-
 vetek,“ szólt Anna fülíg pirulva;
 „olyan furesza pupos!“

„Elég baj az szegénynek,“ felelt
 Iván . . . „Hát ha te rajtad nevet-
 nének így? Ha például multkor, mi-
 kor olyan nagy beteg voltál, kigör-
 bült volna a hátad és ott feküdnél
 még most is a karszékben s nem
 volna más multságod, mint a bábu
 meg a kis pincsi kutya?“

Anna szégyenkezve lesütötte sze-

mét, mert érezte, hogy helytelenül
 cselekedett; aztán félénken bezárta a
 kaput, mintha félt volna, hogy a sze-
 gény pupos asszony meghallja beszé-
 düket. Iván csakhamar egyébre kezdett
 gondolni s valami játékon törte a
 fejét.

„Tudod mit, Anna? Menjünk ha-
 lászni! Már oly régen nem halásztunk!
 Szinte kár oly sokáig pihentetni szép
 horgainkat.“

„Az ám . . . de hol halász-
 szunk?“

„Hol? Hát itt közel, a kis tavon.“

„Az be van fagyva.“

„Nem tesz semmit . . . vi-
 szek fejszét és vágok léket a jegen;
 annál multságosabb lesz a jég alól
 huzni ki a halacskákat.“

„Jól van, hát menjünk.“

Ezzel előkeresték a halászhoz
 való szerszámaikat, felöltöztek jó me-
 legen és kimentek a halastóhoz. Csak-
 ugyan be volt fagyva, de a jég
 nem volt még nagyon kemény s bár
 kényelmesen lehetett rajta járkálni,
 Iván nem nagy főradsággal vágott jó-
 kora léket, melyen aztán horgaikat
 bevetették.

Jó ideig tartogatták már a hor-
 got s bizony fázott is lábuk, csak
 úgy szedegették és emelgették; végre
 Iván érezni kezdé, hogy valami hu-
 zogatja az ő horgát.

„Hohó! Már én fogtam! Már én
 fogtam!“

Kihuzta a horgot és csakugyan:
 szép, ezüst pikkelyes halacska fűg-
 gött rajta.

„Jaj be szép! Milyen gyönyörű!“ kiáltott Anna örvendezve. „Kiváncsi vagyok, valjon az én horgomra is akad-e valami?“

Alig mondta ki e szavakat, úgy megrántotta valami a horgot, hogy Annácska majd belebukott a vízbe.

„Jaj Iván, segíts! Én nem bírom kihuzni, ez legalább is egy mászás hal.“

„Add ide a horgot“ szólta Iván, „de azalatt fogd meg az én halamat, hogy valamiképp vissza ne ugorják a vízbe.“

Anna átadta a horgot s Iván kezdett minden erejéből huzni; hanem a jég ilyen erős taposásra még gyöngye volt; egyszerre nagyot reccsent, nagy darabon beszakadt és Iván a vízbe bukott. Anna nagyot kiáltott ijedtében s majd maga is beleugrott a vízbe nagy zavarában. Szerencsére néhány másodperc múlva a víz fölvetette Ivánt épen a lyuk szélénél, úgy hogy a jeget megragadhatta. Ki akart mászni a vízből, de amint a jégtáblára ránehezkedett, ez mindig betört s így mentül többet mozgott Iván, annál veszedelmesebb lett helyzete.

„Anna, szaladj segítségért, hozzatok kötelet! Én addig majd így fentartom magamat,“ szólta Iván s a kis leány hanyatthomlok kezdett futni lakásuk felé. Ez nem volt épen közel s szegény Anna kétségbe volt esve félelmében, valjon addig, míg a házba ér s onnan segílyt hoz, Iván képes lesz-e magát a víz fölött fentartani.

Milyen nagy volt öröme, mikor

alig néhány lépésnyire a veszedelem helyéről találkozott azzal a pupos, szegény öreg asszonnyal, ki lassacska ballagott arra.

„Oh, kedves jó asszony!“ kiáltott Anna lélekszakadva, „jőjön csak, jőjön csak! A bátyám itt a vízbe esett, én szaladok kötélért a házba, de mig visszaterek, talán valamiképp segíthetne rajta.“

Az öreg asszony meglepetve nézett a zokogó kis leányra; soha sem látta ezelőtt, nem is értette tulajdonképen, hol van az a fuldokló fiú; de mert jó szíve volt, mindjárt sietve indult azon irányban, melyet Anna mutatott. Alig néhány lépésről azonban visszafordult s a már szaladásnak indult kis leány után kiáltott:

„Megálljon csak, kedves gyermekem! Ha csak kötélre van szüksége, az van nálam itt e csomagban, olyan hosszú, hogy bizonyosan elegendő lesz . . . tudja . . . az én fiam kötéilverő s én járogatok a vásárra . . . de ma bizony rossz vásár volt, keveset adtam el. No de annál jobb, legalább lesz mivel megmenteni a kis fiut.“

Ideje is volt, hogy odajöttek, mert Ivánnak már zsibbadni kezdtek kezei a hidegtől s alig tudta magát már tartani. Az öreg asszony hamar kibontott egy hosszú kötelet, ügyesen odadobta épen Iván közelébe, úgy hogy ez megkaphatta s aztán szerencsésen kijutott a partra. Néhány perczig pihent, letisztította magáról a jeget, aztán mindhárman bementek a házba.

Képzhetni, milyen nagy volt a

szülők ijedtsége és öröme is, mikor a veszedelemről és a szerencsés menekülésről értesültek és milyen hálások voltak a szegény öreg asszony iránt, kinek a megmentést köszönheték. Ivánt anyja lefektette az ágyba, hogy jó isszadás által elejét vegye a meghülés következményeinek, Annának pedig oda kellett ülni az ágy mellé és ápolni testvérét, mit

örömmel teljesített. Ezalatt pedig a konyhában a szegény öreg asszonyt pompásan megvendégtették, úgy hogy talán esztendő óta sem volt ilyen jó napja; de a jó asszony még ennél is jobban örült annak, hogy Ivánt megmentenie sikerült s mikor elment, engedelmet kért, hogy másnap eljöhessen tudakolni, nem lett-e valami baja az ő kis megmentettjének.

Iván ekközben esendesen feküdt az ágyban s még mindig fázott, mert a fagyos víz ugyancsak átjárta testét. Anna ott ült mellette s hosszú csend után egyszerre halkán szólt:

„Oh Iván, mennyire sajnálom, hogy azt a jó öreg asszonyon úgy nevettem! Én olyan rossz lány vagyok!

Te örülhetsz, hogy nem tetted, sőt engem is intettél.“

„Örülök bizony! Hanem ha megbántad tetteidet, akkor már jól van s látod, a gondviselés sem akart büntetni, mert épen őt hozta utadba. Csak máskor aztán jobban gondold meg, mi fölött gunyolódol.“

„Oh! bizonyosan! Nem leszek többé

olyan gonosz és remélem, isten megbocsátja e bűnömöt, ha igazán megjavulok.“

Egy köny pergett végig Annácska arcán, aztán megeskölte testvérét, ki ezalatt már szépecskén elaludt s néhány óra múlva épen és egészségesen kelt föl.

A szegény öreg asszony másnap csakugyan eljött tudakozódni s a

két gyermeknek valóságos ünnep volt ez; elhalmozták mindenféle jóval s gazdag ajándékokkal bocsátották haza. Azontúl mindig gondját viselték s Annácska soha sem feledte többé, hogy jól meg kell ám az embernek fontolni, kin és miért nevet.

REJTETT PIPÁZÓ. (Lásd a 126. l.)

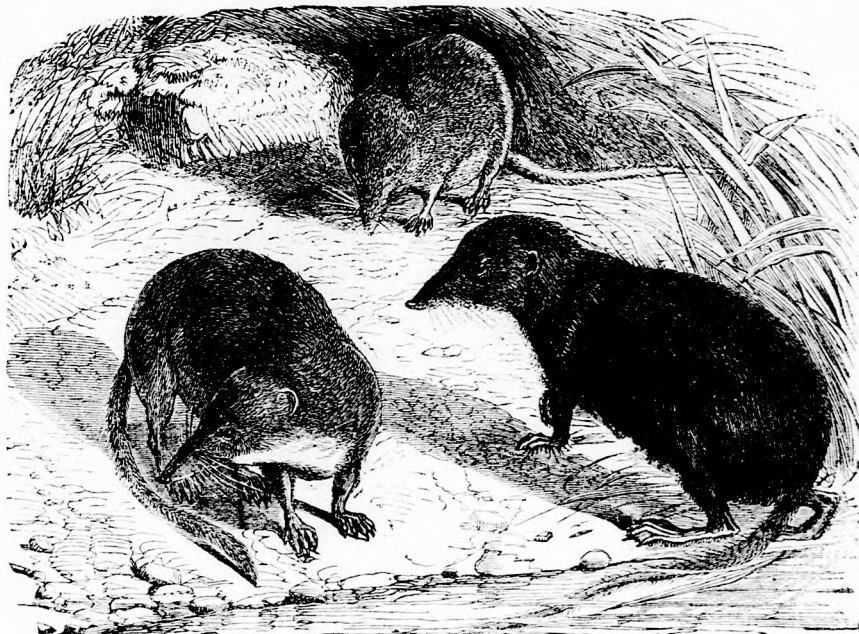
az sz
ban n
ott a
ronto
volt
ennek

siette
a sz
össze
fulánk
vagy l
hogy
gyon
gyon
ingerl

GYERMEK ÉS DARÁZS.

SZÉP nyári napon egy kertészlegény szorgalmasan dolgozotta a kert sövénykerítésének nyirbálásán, hogy az szép szabályos legyen. Nagy buzgalmában nem vette észre, hogy darázfészkek vannak ott a sövényben s egy erős vágással nekiment. Szerencsétlenségére éppen otthon volt az egész darázs-család s rettentő volt ennek haragja amiatt, hogy az ő fész-

kötet valaki bántani meri. Egy pillanat alatt kint voltak mindnyájan s dühös zummogással nekimentek a szegény embernek, mielőtt ez futásra gondolhatott volna; fejére, nyakára, arczára szálltak s mérges fulánkjaikkal összeszurdosták, úgy hogy szegény hangosan kiabált a fájdalomtól. Persze igyekezett magát védelmezni a vakmerő támadás ellen, de hiába, nem birt a darázs-sereggel, mert míg egyet elkergetett, tizen jöttek vissza, hogy boszujokat kitöltsék rajta.

MEZEI EGÉRKE. (Lásd a 126. l.)

Több munkás is volt közel s ezek siettek segítségre, de mielőtt odaértek, a szegény kertészlegény már egészen össze volt szurkálva a darázsok mérges fulánkjaiktól; arcza, keze megdagadt s vagy két hétig ágybanfekvő beteg lett, majd hogy szemévilágát el nem vesztette.

Mint ebből láthatjátok, a darázs nagyon boszuálló kis állat. Magától nagyon ritkán támad meg ugyan, de ha valaki ingerli, vagy fészkéhez nyúl, akkor az-

tán használja fulánkját s a kit megszurt, az ugyan megemlegeti.

Ejnye de csunya állat! fogjátok mondani.

Ugy van; de ne higyétek, hogy e darázsok nem hasonlítanak azon fiukhoz kik esencésen játszanak, vagy azon leánykákhoz kik békésen bábuozgatnak, míg valaki közelükbe jó; de mihelyt valaki hozzájuk nyúl, rögtön felfortyannak, mérgeskednek mint a pulykakakas és éles,

sértő szavakat mondanak, melyek nagyon hasonlítanak a darázs fulánkjához.

Gyakran halljuk, hogy gyermekek bosszus arcczal mondják valamely játszótársukról:

„Én nem bántottam volna, ha ő békében hagy; de meg akartam neki mutatni, hogy nem engedem magamat bosszantatni.“

Midőn a gyermek így tesz és beszél, nem ugyan egy fokon áll-e a mérges, bosszuvágó darázsokkal? Jobb-e akár csak egy hajszálnyival, mint azon oktalan kis darázs-család, mely a szegény kertészlegényt agyonszurkálta, mivel fészkökhöz nyult? Nem bizony! A darázs rosztal rosszal fizet vissza, de a gyermek igyekezzék jóval kiegyenlíteni még a szenvedett sérelmet is, mert csak ezen uton teheti magát kedveltté.

Emlékezzetek meg erről, kis olvasóim és vigyázzatok, hogy nyelvetek soha se legyen fulánkká!

MEZEI EGÉRKE.

(Képpel a 125. l.)

Hegyes orru kis egér
Minden lukba belefér!
Zöld erdő a tanyátok,
Vén egér az anyátok.

Ott a szép kukoricza
Nem ér oda a czicza;
Édes szemű tengeri,
A kis egér szereti.

Piczi, fehér a foga,
Mint beretva, ugy fog a'
Kemény haju diót is
Meglékel a kis hamis.

Ha fagy s hideg hó esik
Édes gyökérkét eszik,
Királylyal sem cserélne
A mezei egérke.

REJTETT PIPÁZÓ.

(Képpel a 124. l.)

Károly urfi, ugyan mi a?
Miért buvik a csalitba?
Félénken nézdel körül
S majd a sűrűbe merül.

Mit csinálsz ott Károly úrfi?
Mi az: bokor mögé bűni?
Ha rezdül a falevél
Remegsz mint nyárfalevél.

Zöld bokorban mit kereshet?
Valjon abba miket rejthet?
Zöld levél mögül, nagy ég!
Füst szállong fel, bodor, kék!

Károly, Károly, milyen bűz e?
Károly, rosz fát raksz a tűzre!
Talán a fa nem is rosz —
Egyebet gyújt a gonosz.

Itt vagy Károly? S mért vagy sápadt?
Miért ingadozik lábad?
A do hánytól odavan —
Megviselte csufosan.

GRÖNLANDI NEVEK.

A szegény grönlandiak nagy zavarban vannak, midőn gyermekeiknek nevet kell adniok; ők nem ismerik azt a tömérdek nevet, melyet mi birunk s ezért különböző tárgyokról nevezik el a gyermekeket, ugy hogy sokszor a legfurcsább dolog sül ki. Így p. o. egy grönlandi családapa négy fiát így nevezte el: Ullo (görbe kés), Amant (medvebőr) Isurisiak (lámpabél) és Aberkak (szalonna). — Képzhetni, milyen furcsa volna az nálunk, ha az apa így szólna: „Görbe kés, menj iskolába:“ vagy; „Lámpabél, mosakodjál meg!“ vagy pedig „Medvebőr, öltözzél föl“ vagy: „Szalonna, ne egyél annyit, megrontod a gyomrodat!“

A MUNKA ÉRTEKE.

Tudjátok, mennyit ér egy font arany? Körülbelől 500 frtot.

Egy font vas pedig, — alig néhány krajczárt.

Azt fogjátok erre mondani, hogy a vas az aranyhoz képest mily értéktelen anyag! És félig meddig igazatok van. De mégis van valami, a mi által értéktelen anyagból is roppant drága kincset lehet csinálni. Mi ez? A becsületes, értelmes munka.

Ha azt az egy font vasat ügyes munkás feldolgozza rugókká, olyan rugókká, minőket zsebórákban bizonyosan láttatok már, akkor egészen másként fog állani a dolog. Egy font ilyen rugó 6,—8,000 forintot ér, vagyis olyan összeget, minőt egy font arany semmiféle ékszeralakban sem érhet el.

Ilyen a munka értéke s ezért joggal mondhatni, hogy a becsületes, értelmes munka csodákat mível.

AZ OKOS SZARVAS

Olvastam egyszer egy szarvasról, mely esztendőkön át élt az erdőben, a nélkül, hogy meg tudták volna löni; sokszor üzték kutyákkal. Lesbe álltak reá, de hiába. Mikor a vadászok és a kutyák már egészen közel voltak hozzá, beszaladt valamely majorba, vagy faluba is, ha közel volt. Egyszer nem tudott másképp menekülni, mint az által, hogy beszaladt egy boltba s ott maradt egy ideig. Máskor meg a major udvarába a kutyák utána rohanván, a mi szarvas barátunk fölzaladt a lépcsőn az emeletbe s belépett a szobába, hol a háziasszony éppen csendesen varrogatott. Az asszony fölkel, megsimogatta a szarvast, s mikor a vadászok már távoztak, levezette a kertbe s ott reá zárta az ajtót. Itt csakhamar úgy megtetszett neki az élet, hogy nem is kívánczozott odább s ott ma-

radt mindvégig csendes nyugalomban, nem háborgattatva többé sem vadászok, sem kutyák álta!

A FARIZEUSOK.

Mózes átadta volt halála előtt Izrael fiainak mindazon parancsokat, melyeket neki Isten kinyilatkoztatott s azt mondá nekik: „Hordjátok szivetekben e szavakat s hordjátok karjaitokon és mint ékességet homlokotokon.“ Mózes e parauca következtében a zsidók kiirtak egyes mondásokat a szentírásból hosszú vékony pergamendarabokra s ezeket karjaikon és homlokaikon viselték.

A farizeusok pedig a zsidók egy olyan felekezetét képezték, kik inkább csak külszinre voltak vallásosak, valósággal pedig hitetlenek. Ők nagyon széles szalagokra irták a jelmondásokat és ruháikon is szélesebb zsinorzatot és rojtot viseltek, mint mások, azt állítván hogy ekként buzgóbban imádják Istent, mint a többiek. Pedig szivökben álnokok voltak, igaztalan nyereség után vágyakoztak és sok gonoszságot követtek el. És Isten ezt látva, el is fordult tőlök és szenteskedésükért megbüntette őket.

AZ ELTÖRT BÁBU. (Lásd a 119. l.)

Pest-bécsi irodalmi és művészeti intézet Deutsch testvérek. Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*.
Ára negyedévre 1 frt.

➡ **Megjelen hetenkint egyszer 16 oldalon.** ➡